

Snökungen: Kom, så ska jag doppa dig i en vak med iskallt vatten och du ska få äta ett mycket gott snömos, som är vispat av frusen dagg och sockrad med sönderstött is.

Walter: Nej, jag tackar, jag tror att jag är mätt.

Snökungen: Du din odåga till pojke! Jag skall lära dig veta hut. Kom hit, snödrottning! Andas på denna rackare och förvandla honom till en flygande snöfågel i vårt gränslösa rike!

Nu andades snödrottningen kallt som en isande nordanvind och med detsamma förvandlades Walter till en snöflinga, som yrde omkring bland miljoner andra flingor.

Samtidigt slog han upp sina ögon och märkte att han låg hemma i sin egen säng och att hans huvud värkte. Bredvid sängen stod hans mamma och syskon. När de såg att han vaknade blev de överlyckliga.

Walter: Åkte jag inte med Pukki in i Sockerlandet? och satte sig upp. Träffade jag inte snökungen, som ville doppa mig i en vak och snödrottningen, som förvandlade mig till en snöflinga? Hur kom jag då hit?

Mamma: Min fina pojke. Du pratar i nattmössan. Har du glömt att du åkte som en tok med huvudet före nerför den höga backen? Där slog du huvudet i en stubbe och dina kamrater fick dra dig upp ur snön. Det andra har du drömt, men ligg stilla nu så blir du snart bra igen.

Walter: Nej vad säger du!? Var är Pukki då?

Mamma: Pukki, stackaren, står med avbruten nos vid kökstrappan.

Valters andra äventyr

Ur Topelius, Z. (1902). Läsning för Barn.
Bearbetad av personalen vid Biblioteken i Nykarleby 2018

Pärmbild: Personalen vid biblioteken i Nykarleby
Teckningar av Albert Engström och Acke Andersson

Walter var en sådan, som aldrig brukade frysa, trots att han ibland glömde vantarna hemma. Om han blev röd om näsan så snöt hans sig och såg glad ut ändå. Om fingrarna värkte i kölden så gned han dem mot varandra och slog armarna om sig. Rädd var han sällan.

Borta vid den branta stranden var en mycket hög backe som, just för att den var så himmelshög, kallades Himmelsbacken. Där vågade aldrig någon köra med häst, men barnen åkte gärna kälke där.

Nu var det en vacker vinterdag och barnen åkte av hjärtans lust på sina kälkar i Himmelsbacken. Och bra gick det, ända långt ut på isen. Av jul-tomten hade Walter fått en alldeles underbar kälke. Kälkens medar var järnförstärkta och kunde styras med tömmar. Kälken hette Pukki-Bocken för att den hann upp alla andra kälkar i backen och stångade dem i ryggen. Ni skulle ha sett Walter och Pukki i Himmelsbacken! Där flög de högst från toppen, så att snön yrde som moln omkring dem. Aldrig hade någon sett en präktigare kälke och Walter skröt på sin Pukki.

Vid sidan av Himmelsbacken fanns en hög brant, där ingen väg var upptrampad. Branten kallades för Sockerlandet för den som for ner dit, for rakt in i drivorna så att knappt mössan syntes ovanför snön. Dit vågade sig sällan ens de som var tuffast av åkarna. Men Walter litade på sin Pukki och begav sig iväg för att göra en tur i Sockerlandet.

Sagt och gjort. Alla andra tittade beundrande på när Walter stegade uppför Himmelsbacken med Pukki som en trogen hund efter sig. När de hade kommit så högt upp som de kunde, satte sig Walter på kälken och styrde Pukki rakt in i Sockerlandets drivor med pilens hastighet. Först såg man ingenting annat än Walters huvud, sedan såg man bara hans mössa och slutligen såg man ingenting mer. Pukki och Walter hade försvunnit i drivorna.

Walter blundade när han försvann. Han kände hur han sjönk och sjönk, liksom en sten sjunker till havets botten och så kände han en stöt.

När Walter öppnade ögonen stod Pukki och han framför ett stort slott av is. Slottet hade glimmande höga pelare och stora salar av blankaste silver. Så kom självaste snökungen ut från slottet. Han var klädd i vargskinnspäls och han hade ett långt skägg av rimfrost och hand i hand med kungen kom snödrottningen i lång vit klänning med en krona av isdiamanter i håret.

Snökungen: Välkommen i mitt rike. Jag tycker om sådana snabba gossar som du. Jag vill behålla dig som överstebråkmakare och Pukki och du kommer att få ära och berömmelse

Walter: Tackar för äran, men lite varm mat skulle inte skada. Det var längesedan jag åt.

